

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, dnia 21 czerwca 2010r.

Jolanta Fedak

DUS-0700-121-KT/10

M. Kowalczyk
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 23.06.10
nr 480 podpis *h*

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 10 czerwca 2010r. znak BPS/DSK- 043- 2775/10 w sprawie oświadczenia złożonego przez Panów Senatorów Grzegorza Wojciechowskiego oraz Zdzisława Pupę dotyczącego orzekania o niezdolności do pracy pozwolę sobie przedstawić co następuje:

W oświadczeniu Panów Senatorów zostały poruszone dwie odrębne zasady ustalania niezdolności do pracy:

- 1) dla celów rentowych,
- 2) dla celów przystąpienia do pracy na określonym stanowisku.

Ad.1

Zgodnie z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz.1227, ze zm.) oceny niezdolności do pracy dla celów rentowych dokonują, w formie orzeczenia, lekarze orzecznicy ZUS, a w drugiej instancji komisja lekarska ZUS. Jeżeli osoba zainteresowana odwoła się do sądu – oceny niezdolności do pracy dokonuje sąd – na podstawie opinii lekarzy biegłych sądowych.

W sprawach rentowych lekarze orzecznicy oraz komisja, a także sąd orzekają o niezdolności do pracy ogółem, a nie o niezdolności do pracy na określonym stanowisku.

Tylko osoba ogólnie niezdolna do pracy – albo całkowicie, albo częściowo, może uzyskać świadczenie rentowe.

Osoba zdolna do pracy ogółem, ale niezdolna do pracy na określonym stanowisku, nie może uzyskać renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ad.2

Zgodnie z art.229 kodeksu pracy – w przypadku osoby przyjmowanej do pracy jak również w przypadku niezdolności pracownika do pracy trwającej dłużej niż 30 dni, spowodowanej chorobą, kandydat do pracy lub pracownik podlega kontrolnemu badaniu lekarskiemu przez lekarza medycyny pracy w celu ustalenia zdolności do wykonywania pracy na określonym stanowisku.

Lekarze medycyny pracy, w odróżnieniu od lekarzy orzeczników ZUS, nie orzekają o niezdolności do pracy ogółem, lecz orzekają o niezdolności, bądź zdolności do pracy na określonym stanowisku.

Lekarz medycyny pracy może, np. orzec o zdolności do pracy na określonym stanowisku rencisty, który pobiera wprawdzie rentę z ogólnego stanu zdrowia, czyli jest ogólnie niezdolny do pracy, ale na określonym stanowisku może podjąć pracę.

Dzięki takim rozwiązaniom liczne rzesze rencistów mogą dorabiać do otrzymywanych świadczeń rentowych.

Rozumiem trudną sytuację osób, które nie uzyskały prawa do renty, jak również nie mogą kontynuować pracy na dotychczasowym stanowisku, ale rozwiązanie problemów takich osób nie jest związane z ich ubezpieczeniem w ZUS – ubezpieczenie w ZUS nikomu bowiem nie może zagwarantować ani utrzymania dotychczasowego stanowiska pracy, ani renty w przypadku utraty zdolności do pracy na tym stanowisku. Polepszenie sytuacji tych osób wiąże się ściśle z polepszeniem sytuacji na rynku pracy – tak, aby osoba, nie dopuszczona przez lekarza medycyny pracy do pracy na określonym stanowisku, mogła pracę podjąć na innym, wskazanym dla niej stanowisku.

MINISTER
Jolanta Fedak